

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREB
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-6969/2025-9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu po sutkinji toga suda Ivanki Brletić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice Sandre Krulić iz Zagreba, Lastovska 8, OIB: 69750566197, zastupane po punomoćnici Maji Šilić, odvjetnici u Zagrebu, protiv tuženika Zagrebačka banka d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, zastupanog po odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Metelko, Knežević & Partneri d.o.o. u Zagrebu, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 17. travnja 2026. u nazočnosti tužiteljice osobno uz zamjenika punomoćnika Filipa Đurovića, odvjetnika, te zamjenice punomoćnika tuženika Darie Petričević, odvjetničke vježbenice, dana 28. svibnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuju se ništetnim odredbe Ugovora o kreditu za kupnju automobila od Grupe Zubak broj: 3206755578/06, kreditna partija: 7103163066 od 26. svibnja 2006. sklopljenog između tužiteljice Sandre Krulić, kao korisnika kredita, i tuženika Zagrebačka banka d.d., kao kreditora, i to odredbe čl. 2. st. 3. i čl. 19 E), koje glase: "Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge u poslovima koje obavlja Kreditor. Korisnik kredita može izvršiti prijevremenu konačnu otplatu kredita uz plaćanje naknade prema važećoj Odluci o Tarifi naknada za usluge u poslovima koje obavlja Kreditor, odnosno općim uvjetima poslovanja Kreditora važećim u trenutku prijevremene otplate."

II. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d. da tužiteljici Sandri Krulić plati s osnove naknade za obradu kreditnog zahtjeva i naknade za prijevremenu konačnu otplatu iznos od 161,17 eur zajedno sa zateznom kamatom i to na iznos od 130,31 eur od 29. svibnja 2006. do isplate, a na iznos od 30,88 eur od 18. prosinca 2012. do isplate, te da joj nadoknadi parnični trošak u iznosu od 1.142,14 eur zajedno sa zateznom kamatom od 28. svibnja 2026. do isplate, sve kamate po stopi koju određuje čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate do 31. prosinca 2007., od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 1.

kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekucem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekucem polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi navodi da je dana 26.5.2006. s tuženikom sklopila Ugovor o kreditu za kupnju automobila od Grupe Zubak broj: 3206755578/06, kreditna partija: 7103163066 koji u čl. 2. st. 3. te u čl. 19.E) sadrži nepoštene i nišetne ugovorne odredbe koje se odnose na naknadu za obradu kreditnog zahtjeva i za prijevremenu konačnu otplatu kredita pa joj je temeljem istih dana 29.5.2006. za obradu kreditnog zahtjeva naplaćen iznos od 130,31 eur, a dana 18.12.2012. za prijevremenu konačnu otplatu kredita iznos od 30,88 eur. Naime, tužiteljica smatra da je navedenim odredbama povrijeđeno načelo savjesnosti i poštenja jer se o istima nije pojedinačno pregovaralo niti je ona bila informirana o obvezi plaćanja navedenih naknada s time da bi neprihvatanjem istih bila ograničena u ostvarivanju svojih prava na način da joj kredit ne bi bio odobren niti bi ga mogla prijevremeno otplatiti. Osim toga, tužiteljica smatra da ovim naknadama nisu pokriveni stvarni troškovi koje je tuženik imao te je tuženik iste naplatio isključivo svojom jednostranom odlukom pri čemu ističe da se radi o tipskom ugovoru i o odredbama koje su unaprijed formulirane pa je došlo do značajne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice. Slijedom navedenoga, tužiteljica predlaže navedene odredbe utvrditi nišetnima te potražuje od tuženika isplatu naplaćenih naknada kao pod točkom II. izreke, a potražuje i naknadu parničnog troška zajedno sa zateznom kamatom od dana donošenja prvostupanjske presude do isplate.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu prigovara naznačenoj vrijednosti predmeta spora imajući u vidu da je ista naznačena u iznosu od 1.488,42 eur, iako tužiteljica potražuje isplatu ukupnog iznosa od 161,17 eur, smatrajući da deklaratorni zahtjev istaknut uz tužbeni zahtjev na činidbu treba poslužiti samo za ocjenu osnovanosti zahtjeva na činidbu pa da se isti ne uzima u obzir pri utvrđivanju vrijednosti predmeta spora. Nadalje, tuženik ističe da tužiteljica nije dokazala svoj pravni interes za utvrđenje nišetnosti predmetnih ugovornih odredbi jer nije dokazala da joj je ikakva povreda nastala odnosno da su joj predmetne naknade naplaćene niti je dokazala da bi joj eventualna povreda mogla nastati u budućnosti. Tuženik u cijelosti osporava navode tužiteljice da bi se navedene ugovorne odredbe imale smatrati nepoštenima odnosno nišetnima pri čemu ističe da tužiteljica nije dokazala da je potrošač niti da se je sredstvima kredita koristila isključivo za potrošačke svrhe. Smatra da je ugovorna odredba o naknadi za obradu kredita jasna, razumljiva i lako uočljiva pa nije dopušteno ocjenjivati je li ista nepoštena s time da je tuženik tužiteljicu u cijelosti

informirao tijekom pregovora o njenoj obvezi na plaćanje ove naknade pa je tužiteljica mogla shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja takve odredbe. Pri tome tuženik napominje da se radi o naknadi za troškove koji su mu i prouzrokovani uslijed obrade kredita (operativni troškovi, materijalni troškovi, troškovi trećih strana koje sudjeluju u realizaciji usluge te povezani regulatorni troškovi). Osim toga, napominje da navedena ugovorna odredba ne uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama, a za ugovornu odredbu o naknadi za prijevremenu otplatu kredita također ističe da je ista jasna, razumljiva i lako uočljiva te da niti ista ne uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama. Pored toga, tuženik ističe prigovor zastare jer su ove naknada tužiteljici, prema vlastitim navodima, naplaćene 29.5.2006. i 27.11.2012. pa je od tada do podnošenja predmetne tužbe protekao petogodišnji zastarni rok. U svakom slučaju, tuženik osporava zatraženi tijek zateznih kamata smatrajući da bi tužiteljica eventualno imala pravo na iste tek od podnošenja tužbe jer on nije nesavjesni stjecatelj. Slijedom svega navedenoga, predlaže tužbeni zahtjev odbiti te potražuje naknadu parničnog troška, a u odnosu na zahtjev tužiteljice kojim potražuje isplatu troškova koji su prethodili ovom postupku - sastav dopisa (zahtjeva) tuženiku za dostavu dokumentacije u svezi s kreditom i troška javnobilježničke pristojbe za ovjeru punomoći, ističe da isto nije bilo nužno za vođenje predmetnog postupka.

3. Vezano uz prigovor tuženika da je tužiteljica vrijednost predmeta spora u iznosu od 1.488,42 eur naznačila očito suviše visoko imajući u vidu da kondemnatornim zahtjevom potražuje samo iznos od 161,17 eur, sud je temeljem odredbe čl. 40. st. 3. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25, u daljnjem tekstu: ZPP) na pripremnom ročištu održanom dana 5.3.2026. rješenjem (stranica 224) kao vrijednost predmeta spora odredio upravo iznos od 1.488,42 eur imajući u vidu da je tužiteljica pored kondemnatornog tužbenog zahtjeva postavila i deklaratorni tužbeni zahtjev za utvrđenje ništetnosti navedenih ugovornih odredbi za kojeg vrijednost predmeta spora u iznosu od 1.327,25 eur nije naznačena suviše visoko, posebno imajući u vidu da tužiteljica na glavicu od 130,31 eur potražuje i zatezne kamate od 29.5.2006. do isplate, dakle, za razdoblje više od 19 godina, dok na glavicu od 30,88 eur potražuje zatezne kamate od 18.12.2012. do isplate, dakle, za razdoblje od skoro 13 godina.

4. U tijeku postupka izvršen je uvid u dokumentaciju priloženu uz tužbu (stranica 85-106) te je proveden dokaz saslušanjem tužiteljice kao stranke (stranica 229 i 230).

5. Tužbeni zahtjev je osnovan u cijelosti.

6. U ovoj pravnoj stvari nije sporno da je između tužiteljice i tuženika sklopljen Ugovor o kreditu za kupnju automobila od Grupe Zubak broj: 3206755578/06, kreditna partija: 7103163066 od 26.5.2006. (stranica 89-92, u daljnjem tekstu: Ugovor o kreditu) i to na iznos od 21.046,98 CHF u protuvrijednosti u kunama obračunato po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate kredita, a da je u čl. 2. st. 3. toga Ugovora o kreditu određeno da se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge u poslovima koje obavlja Kreditor, dok je u čl. 19.E) ugovoreno da korisnik kredita može izvršiti prijevremenu konačnu otplatu kredita uz plaćanje naknade prema važećoj Odluci o Tarifi naknada za usluge u poslovima koje obavlja Kreditor,

odnosno općim uvjetima poslovanja Kreditora važećim u trenutku prijevremene otplate.

7. Sporno je jesu li navedene odredbe predmetnog Ugovora o kreditu nepoštene u smislu odredbi Zakona o zaštiti potrošača, a slijedom toga i ništetne pri čemu tuženik ističe da tužiteljica nije dokazala da je potrošač niti da se sredstvima kredita koristila isključivo za potrošačke svrhe, a sporno je i to je li nastupila zastara utuženog potraživanja s obzirom na to da je tuženik istakao prigovor zastare.

8. Tužiteljica u svom iskazu (stranica 229 i 230) navodi da je predmetni Ugovor o kreditu sklopila radi kupnje vozila koje joj je bilo potrebno za osobne potrebe, a da nije bila vlasnica niti obrta niti trgovačkog društva pa kada je u auto-kući odabrala vozilo i rekla da bi ga kupila na kredit, rečeno joj je da joj takav kredit može odobriti tužena banka nakon čega je sve vezano uz taj kredit obavila upravo u toj auto-kući tako da nije niti išla u banku donositi potrebnu dokumentaciju. Stoga joj je u toj auto-kući predložen predmetni Ugovor o kreditu kao gotov tako da nije mogla pregovarati o pojedinim ugovornim odredbama, a kako joj je ugovor samo dan na potpis, to ga nije niti čitala pa tako nije niti vidjela da je preuzela obvezu plaćanja bilo kakvih naknada s time da joj niti usmeno nije ništa rečeno ili pojašnjeno, već je samo nakon potpisivanja ugovora vidjela da joj je pri isplati odobrenih sredstava ustegnuta nekakva naknada, a kako je ovaj kredit otplatila prijevremeno, to je morala platiti i naknadu zbog takve prijevremene otplate pa kada je u banci pitala zašto mora platiti takvu naknadu, samo joj je rečeno da je ista ugovorena.

9. Ovakav iskaz tužiteljice iz kojeg jasno proizlazi da se o spornim ugovornim odredbama nije pojedinačno pregovaralo već da su iste sastavni dio predmetnog tipskog ugovora te da su bile uvjet sklapanja istog s time da tužiteljici nije pojašnjeno zašto mora platiti ove naknade i na što se iste zapravo odnose, sud je prihvatio kao istinit jer je isti iznesen uvjerljivo i logično.

10. Nadalje, uvidom u predmetni Ugovor o kreditu (stranica 89-92) utvrđeno je da niti u istome nije navedeno od čega se sastoje navedene naknade i na što se točno odnose pa kako je odredbama čl. 81. st. 1. i 2. te čl. 82. tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 96/03, u daljnjem tekstu: ZZP) propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača pri čemu se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te stoga potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, uz napomenu da je odredbom čl. 84. ZZP-a propisano da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni samo ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive, iz čega proizlazi da su nepoštene one odredbe ugovora koje su nejasne, koje nisu lako razumljive i koje nisu uočljive, dok je uvidom u sporne odredbe predmetnog Ugovora o kreditu utvrđeno da se radi o standardnoj stipulaciji ugovora koje odredbe su nerazumljive i nedorečene, to je sud slijedom svega navedenoga sporne odredbe iz čl. 2. st. 3. te iz čl. 19.E) predmetnog Ugovora o kreditu utvrdio ništetnima pa je odlučeno kao pod točkom I. izreke, dok je pod točkom II. izreke naloženo tuženiku da tužiteljici isplati iznos od 130,31 eur, koliko joj je naplaćeno temeljem odredbe čl. 2. st. 3. predmetnog Ugovora o kreditu,

te iznos od 30,88 eur, koliko joj je naplaćeno temeljem odredbe čl. 19.E) predmetnog Ugovora o kreditu tj. da joj vrati ono što je od nje primio na temelju takvih ništetnih ugovornih odredbi u smislu odredbe čl. 323. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23, u daljnjem tekstu: ZOO) na koje iznose tužiteljici pripada pravo na zatezne kamate od dana kada ih je tuženik stekao pa joj stoga na iznos od 130,31 eur priznato pravo na zatezne kamate od 29.5.2006. do isplate, a na iznos od 30,88 eur od 18.12.2012. do isplate, sve temeljem odredbe čl. 1115. ZOO-a kojom je propisano da kada se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva, imajući pri tome u vidu da je tuženik u konkretnom slučaju bio nepošteni stjecatelj.

11. Naime, tuženik je na ročištu 5.3.2026. (stranica 224) naveo da visina tužbenog zahtjeva nije sporna, dok je iz dopisa tuženika od 7.10.2025. (stranica 97) vidljivo da je tužiteljici naknada za obradu kreditnog zahtjeva naplaćena upravo 29.5.2006., a da joj je naknada za prijevremenu konačnu otplatu kredita naplaćena upravo 18.12.2012.

12. Pri tome sud nije prihvatio navod tuženika da bi tužiteljica trebala posebno dokazivati svojstvo potrošača smatrajući da je na njoj teret dokaza o tome u smislu odredbe čl. 4. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 19/22). Naime, tužiteljica u svom iskazu navodi da je predmetni Ugovor o kreditu sklopila za kupnju vozila koje joj je bilo potrebno za osobne potrebe, dok iz predmetnog Ugovora o kreditu (stranica 89-92) jasno proizlazi da ga je ona u svojstvu korisnika kredita sklopila kao fizička osoba pa iz navedenoga nikako ne proizlazi da bi tužiteljica ovaj odobreni kredit koristila za neke druge tj. nepotrošačke svrhe, a ako tuženik ima saznanja da tužiteljica isti nije koristila isključivo za potrošačke svrhe, tada je teret dokaza na njemu, a ne na tužiteljici jer ista ne može dokazivati negativne činjenice.

13. Sud je odbio tuženikov prigovor zastare imajući u vidu da prema zauzetom pravnom shvaćanju Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Su-IV-47/2020-2 od 30.1.2020. zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st. 1. ZOO-a kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći tek od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora pa kako je ništetnost navedenih odredbi predmetnog Ugovora o kreditu u konkretnom slučaju utvrđena tek ovom presudom, to opći zastarni rok od pet godina, koji se u ovom slučaju primjenjuje temeljem odredbe čl. 225. ZOO-a, nije još niti počeo teći.

14. Odluka o trošku postupka donijeta je temeljem odredbe čl. 154. st. 1. ZPP-a, a isti se odnosi na zastupanje tužiteljice po punomoćniku odvjetniku koji je određen temeljem Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine br.138/23) i to temeljem Tbr. 7. toč. 1. za sastav tužbe u iznosu od 200,00 eur (100 bodova x 2,00 eur), temeljem Tbr. 8. toč. 1. za sastav podneska od 9.1.2026. u iznosu od 200,00 eur (100 bodova x 2,00 eur), temeljem Tbr. 9. toč. 1. za zastupanje na ročištima 5.3.2026. i 17.4.2026. u iznosima od po 200,00 eur (100 bodova x 2,00 eur) te temeljem Tbr. 36. toč. 3. za sastav dopisa tuženiku od 15.9.2025. (stranica 226) u iznosu od 50,00 eur (25 bodova x 2,00 eur) što ukupno iznosi 850,00 eur

čemu je pribrojen PDV u visini od 25%, a u iznosu od 212,50 eur, dok trošak sudske pristojbe na tužbu iznosi plaćenih 26,55 eur, a trošak sudske pristojbe na presudu iznosi 53,09 eur pa to onda sveukupno iznosi 1.142,14 eur koliko je tuženiku pod točkom II. izreke i naloženo da joj nadoknadi na ime parničnog troška zajedno sa zateznom kamatom od 28.5.2026. tj. od dana donošenja odluke o trošku do isplate i to temeljem odredbe čl. 151. st. 3. ZPP-a. Pri tome tužiteljici nije dosuđen trošak ovjere potpisa na punomoći od 15.9.2025. (stranica 227) u zatraženom iznosu od 7,50 eur iz razloga što tužiteljica ni sa čime nije dokazala da je takva ovjera bila neophodna imajući u vidu da to nije vidljivo iz dopisa tuženika od 7.10.2025. (stranica 97 i 98).

15. Tužiteljici su sve zatezne kamate dosuđene po stopi koju određuje čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate do 31.12.2007., a od 1.1.2008. do isplate po stopi koju određuje čl. 29. st. 2. ZOO-a.

U Zagrebu, 28. svibnja 2026.

Sutkinja:
Ivanka Brletić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dozvoljena je žalba. Žalba se podnosi putem ovoga suda županijskom sudu pisano u roku od 15 dana od dana dostave prijepisa ove presude.

DNA:

- punomoćnici tužiteljice
- punomoćnicima tuženika

Broj zapisa: **9-30888-afa4e**

Kontrolni broj: **07989-8e7dc-fc3d2**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.